

Zwarte dag in de Goese Polder

Donderdag 8 november 2001 is een zwarte dag voor de Goese Polder. De toen vijftigjarige Gilles Brouwer is op die dag omstreeks half negen 's avonds nog aan het werk in het BP-tankstation in de Goese Polder (nu Shell). Iedereen in de wijk kent hem. Een vriendelijke rustige man, een vertrouwd gezicht in de Goese Polder waar veel mensen een praatje komen maken. Naar later blijkt stapten twee jongens uit de wijk zijn tankstation binnen. Ze moeten elkaar gekend hebben. Een overval waarbij Gilles dodelijk wordt neergestoken. De wijk is in shock.

Herdenkingstocht op 23 september 2017 in Rotterdam op de Dag Herdenken Geweldslachtoffer. Voorste mensen dochter en weduwe van Gilles Brouwer.

De politie zet een team van 25 mensen op het onderzoek. Al snel komt men tot de conclusie dat er vermoedelijk twee daders zijn. Vier dagen later volgt er een signalement van de twee vermoedelijke daders op basis van videobeelden en buurtonderzoek.

Ondertussen ontstaat er een bloemenzee voor het tankstation. Geschokte wijkbewoners willen door het leggen van bloemen hun medeleven tonen.

Er volgt een huiszoeking in een woning in de Rooseveltstede. De klikeo-containers in die straat worden meegenomen voor sporenonderzoek. De PZC van 16 november meldt dat er twee verdachten zijn aangehouden. Op 21 november wordt er gemeld dat de twee mannen van 21 en 23 jaar hebben bekend. De daders waren op geld uit maar mogelijk door verzet van Gilles lukte dat niet en was de buit slechts enkele pakjes sigaretten. Volgens de videobeelden heeft de overval nog geen minuut geduurd. Precies twee weken na de moord wordt op donderdagavond 22 november een stille tocht door de Goese Polder gehouden. Volgens jongerenwerker Peter Remijn is de tocht vooral bedoeld voor bewoners van de wijk, om welke reden men niet teveel publiciteit heeft gegeven. Namens het gemeentebestuur van Goes lopen burgemeester Van der Zaag en wethouder Linssen (ook bewoner van de wijk) mee. Een dag later bericht de PZC over een indrukwekkende tocht van zo'n 1000 tot 1500 bewoners.

Rechtszaak

Bijna een jaar later is de rechtszaak tegen de twee verdachten. In de PZC van 25 oktober 2002 lezen we hierover het volgende: *'De twee mannen hebben volgens officier van justitie R. Jeuken hun slachtoffer simpelweg uit de weg geruimd. Verbijsterend is om te zien dat ze geen echt berouw tonen.'* Tijdens de zitting merkt hij nog op: *'Ze zijn naar binnen gestormd en meteen naar de kassa gegaan. Bij het geringste verzet is het slachtoffer gedood.'* Tijdens de rechtszitting wordt ook duidelijk dat de vriendin van de oudste dader, die al langer in doodsangst leefde, naar de politie is gestapt. Uit een rapport van een

gedragsdeskundige blijkt dat de kans op herhaling van de oudste dader groot is. Over de jongste dader zegt de officier dat hij zijn gedrag shockerend vindt. Na de overval is hij gaan feesten in een discotheek. Zijn eis is achttien en vijftien jaar gevangenisstraf en tbs met dwangverpleging. Twee weken later is de uitspraak 14 en 10 jaar plus tbs. Maaïke Paardekooper, de weduwe van Gilles reageert teleurgesteld op de uitspraak. In Hoger Beroep is de uitspraak 15 jaar en 10 jaar plus TBS met dwangverpleging.

Gedenktegel

Na de rechtszaak wordt er een gedenktegel geplaatst bij het benzinstation. Deze tegel is nog steeds als herinnering aanwezig met het opschrift 'Gilles † 8-11-2001'. Dertien jaar later wordt in de PZC van 20 september 2014 aandacht besteed aan deze moord. Maaïke Paardekooper, die dan in Heinkensand woont, kijkt terug. Ze heeft haar leven weer opgepakt, ze is oma en ze is actief binnen een stichting die opkomt voor de belangen van nabestaanden van slachtoffers van geweldsmisdrijven. Ze bezoekt gedetineerden om haar verhaal te vertellen. Eind 2017 nemen we contact met haar op. In een email schrijft ze: *"Door de moord op iemand die je zo dierbaar is, word je leven totaal verwoest, het is een onomkeerbare daad met levenslange gevolgen. Op de fundamenten van die verwoesting moet je een nieuw leven op zien te bouwen en dat is heel erg zwaar. Je kunt het geen plek geven, of verwerken, zoals vaak zo mooi wordt gezegd. Want welke plek dan, waar is die plek dan? Je verweeft het in alle facetten van je leven, omdat je het steeds weer tegenkomt. Het overvalt je op onverwachte momenten. Het is een trauma en letterlijk niet te verteren. Het zit in je lijf, in je hele systeem. Het is een levenslange worsteling om je leven zin te geven en niet weg te zakken in verbittering."*

In 2015 werd op de facebookpagina *Rondje Goes* teruggeblikt op deze gebeurtenis. Tientallen reacties komen binnen van mensen die zich alles nog goed weten te herinneren. Men komt superlatieven tekort om aan te geven hoe geschokt iedereen was. Als een vriendelijke, aardige en sociale man wordt Gilles Brouwer omschreven. Zijn dochter Ilse laat op de facebookpagina het volgende bericht achter: *'Mooi dat jullie, nu 14 jaar later, hier aandacht aan besteden. Gelukkig zijn de mensen uit Goes hem nog niet vergeten!'*

*Streep zijn naam niet door
nu hij van ons is heengegaan
streep zijn naam niet door
alsof hij niet heeft bestaan
vraag ons niet hem te vergeten
en gewoon weer verder door te gaan*

*Want we willen weer verder leven
maar weten nog niet hoe dat moet
we horen bij hen die achterbleven
overleven vergt veel moed*

*Streep daarom zijn naam niet door
noem zijn naam en laat ons weten
dat ook jij niet zult vergeten
zo alleen kunnen we verder gaan*

Gedicht uit de PZC op 29 december 2001
van Maaïke Paardekooper en haar kinderen

Gilles Brouwer